

ham Instrukser af nogen Art, og Konsulent Sørensen har heller ikke overfor Ministeriet fremsat noget Ønske om netop at undersøge, hvorledes disse Lande og deres Landboere ser paa Farveforbudet i Forhold til deres Smørproduktions Stilling paa Smørmarkedet. Derfor er de Bepjædelser, som her rettedes mod Ministeriet, og de Udtalelser, som det ærede Medlem fremkom med fra denne Plads for at overbevise Tingets Medlemmer om, at vi fra Ministeriets Side havde været meget letsindige paa det Omraade og saa alligevel ikke tog noget Hensyn til de Udtalelser, der kom frem, med et mildt Udtryk noget ved Siden af.

Det ærede Medlem sagde, vi havde sendt Konsulent Sørensen til disse Lande, og at det var paa Statens Bekostning. Det første er, som jeg allerede har sagt, ikke rigtigt, og det andet er for saa vidt heller ikke lige nøjagtigt, hvad Sandheden kræver. Thi da Konsulent Sørensen i sin Tid fremsatte det Ønske overfor Ministeriet, at han gerne vilde foretage denne Rejse, gav vi ham Tilladelse til det, men dog under den Forudsætning, at han holdt sig indenfor sit Budget, i alt Fald saa nogenlunde. Vi har ikke fremsat Ønske om den Rejse, og derfor ønskede vi, naar han alligevel mente at kunne have Gavn af den, at han da holdt sig indenfor sit Budget. Man vil forstaa, det er et meget spinkelt Grundlag at bygge sin Modstand mod Farvning af Margarine paa, saaledes som det ærede Medlem her har gjort det. Det, som Konsulent Sørensen ønskede med at foretage denne Rejse, var at studere disse Landes Smørproduktion, fordi det har vist sig, at den i de senere Aar er udviklet meget stærkt, og de har faaet en Eksport sat i Gang, som er stærkt stigende. Det havde vi, som sagt, ikke noget imod, men Rejsen foretoges paa hans eget Initiativ.

Det ærede Medlem Hr. Ulrich, som ogsaa var Ordfører for det Mindretal, som har stillet Ændringsforslag Nr. 2, sagde til sidst, efter at han havde holdt en meget kraftig Tale mod at gaa til at give Tilladelse til Farvning af Margarine, at han følte sig overbevist om, at der vilde hurtigt komme den Dag, da Husmødrene selv vilde kræve ufarvet Margarine. Hvis det er rigtigt, og hvis det ærede Medlem selv tror paa den Udtalelse, forstaaer jeg ikke, han har noget

imod, vi giver Tilladelse til Farvning af Margarine; thi saa falder den væk af sig selv. Hvis vi gennemfører dette Lovforslag, er det jo ikke en Pligt for Margarinefabrikanter at farve Margarinen, de faar kun Tilladelse til det. Hvis det altsaa er rigtigt, hvad det ærede Medlem siger, at Husmødrene hurtigt vil opdage, de faar et daarligt Produkt, og hellere vil have ufarvet Margarine, vil de hurtigt faa det, og saa faar Bestemmelsen ingen som helst Betydning. Dér er jeg fuldstændig uenig med det ærede Medlem, men det ærede Medlem maa jo nok selv tro paa de Udtalelser, han har fremsat.

Til det andet Mindretal, som har stillet Ændringsforslaget Nr. 5, som gaar ud paa, at Margarinefabrikanterne selv skal betale de Udgifter, som Kontrollen vil medføre, vil jeg gerne sige, at naar man sammenligner dette Forhold med det, som sker paa Svinelagterierne, hvor man fra Statens Side kræver, at Slagterierne selv skal betale Dyrslægekontrollen, er det en Sammenligning, som ikke er fuldstændig rigtig. Dyrslægerne er ikke Tjenestemænd som de Mænd, der skal foretage den Kontrol, som der er Tale om i Lovforslaget her. Det, som jeg for mit Vedkommende mener, det drejer sig om, er, at man søger at faa en bestemt Linie, og det er den, at det, som foretages udover Tjenestemændenes Arbejde, som Staten har betalt, betaler de paagældende Erhverv selv. Naar man derfor vil sammenligne med, hvad der sker paa Slagterierne, er det ikke rigtigt, Dyrslægerne er, som sagt, ikke Tjenestemænd. Skal man have en Sammenligning her, maa det være med Veterinærinspektørerne. Det samme er Tilfældet, naar man sammenligner med Mejerierne. Mejerierne betaler heller ikke til Tjenestemændene, kun til Transport og til Diæter for Dommerne, som ikke er Tjenestemænd. Og noget lignende gør sig gældende, naar man søger at drage en Sammenligning med Ægudførselen og den Kontrol, som her kræves. Men jeg skal naturligvis være villig til, og det har jeg ogsaa sagt i Udvalget, at optage en Forhandling med de øvrige Ministerier om denne Sag; thi det er et Spørgsmaal, der ikke bør løses alene for Landbrugsministeriets Vedkommende. Og finder man det efter Undersøgelse og Forhandling rimeligt at